

UZVAROT ĻAUNU , AR LABU

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Rom. 12., 13. nodaļa.

ATMIŅAS PANTS:

“Netopiet šim laikam līdzīgi, bet pārvērtieties, atjaunodamies savā prātā, lai jūs varētu izprast, kas ir Dieva griba – to, kas ir labs, tīkams un pilnīgs.” (Rom. 12:2)

Lai arī cik ļoti Pāvils mēģina romiešus novērst no viņu nepareizās izpratnes par likumu, viņš arī aicina visus kristiešus pievērsties augstiem paklausības standartiem. Šī paklausība nāk no iekšējas sirds un prāta izmaiņas, no izmaiņas, kas notiek tikai Dieva spēkā, kas darbojas cilvēkā, kas Viņam nododas.

Vēstulē romiešiem nav nekādu mājienu, ka šī paklausība nāk automātiski. Kristietim ir jābūt apgaismotam par to, kādas ir prasības; viņam vai viņai ir jāvēlas paklausīt šīm prasībām, un visbeidzot kristietim ir jāmeklē spēks, bez kā šī paklausība ir neiespējama.

Tas nozīmē to, ka darbi ir daļa no kristiešu ticības. Pāvils nekad nebija domājis noniecināt darbus. No 13. līdz 15. nodaļai viņš tiem piešķir spēcīgu uzsvāru. Tas nav noliegums tam, ko viņš iepriekš bija teicis par taisnošanu ticībā. Tieši pretēji, darbi ir patiesā izpausme tam, ko nozīmē dzīvot ticībā. Kāds varētu apgalvot – tā kā līdz ar Jēzus nākšanu nāca papildu atklāsme, Jaunās Derības prasības ir grūtākas nekā tās, kas bija prasītas Vecajā Derībā. Jaunās Derības ticīgajiem Jēzū Kristū ir dots paraugs pareizai morālai uzvedībai. Viņš un tikai Viņš atklāj paraugu, kam mums ir jāseko. “Lai jūsos ir tādas pašas domas kā Kristū Jēzū” – nevis Mozū, Daniēlā, Dāvidā, Salamanā, Enohā, Deborā vai Elijā (Fil. 2:5).

Standarts nav un nevar būt augstāks par šo.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 23. decembrī.

Jūsu saprātīgā kalpošana

Ar 11. nodaļu beidzas Vēstules romiešiem doktrinārā daļa. 12.–16. nodaļa ir praktiskas pamācības un personīgās piezīmes. Tomēr arī šīs nodaļas ir ārkārtīgi svarīgas, jo tās parāda, kā ir jādzīvo ticības dzīve.

Sāksim ar to, ka ticība nav paklausības aizvietoājums, it kā tā kaut kādā veidā atceltu pienākumu paklausīt Kungam. Morālie priekšraksti vēl joprojām ir spēkā, tie ir izskaidroti, pat pastiprināti Jaunajā Derībā. Un nav dotas arī nekādas norādes, ka kristiešiem būs viegli regulēt savu dzīvi pēc šiem morālajiem priekšrakstiem. Tieši pretēji, mums ir teikts, ka reizēm tas būs grūti, jo cīņa ar sevi un ar grēku vienmēr ir smaga (1. Pēt. 4:1). Kristiešiem ir apsolīts dievišķs spēks un dota garantija, ka uzvara ir iespējama, bet mēs vēl joprojām esam ienaidnieka pasaulē un mums ir jāizcīna daudzas cīņas pret kārdināšanām. Labā vēsts ir, ka, ja mēs křītam, ja mēs klūpam, tad netiekam atmesti, bet mums ir Augstais Priesteris, kas iestājas par mums (Ebr. 7:25).

Izlasi Rom. 12:1. Kā šeit uzrakstītā līdzība atklāj, kā kristiešiem jādzīvo? Kā šeit iederas Rom. 12:2? _____

Rom. 12:1 Pāvils netieši norāda uz Vecās Derības upuriem. Kā senatnē dzīvnieki tika upurēti Dievam, tā tagad kristiešiem ir jānodod savi ķermeņi Dievam, nevis lai tie tiktu nogalināti, bet kā dzīvus upurus, nodotus kalpošanā Viņam.

Senā Israēla laikā katrs dzīvnieks, kas tika pienests kā upuris, tika rūpīgi pārbaudīts. Ja pie dzīvnieka tika konstatēts kāds defekts, tas netika pieņemts, jo Dievs bija pavēlējis, ka upurim bija jābūt bez vainas. Tāpēc kristieši ir lūgti pienest savas miesas kā "dzīvu, svētu, Dievam pieņemamu upuri". Lai to izdarītu, visiem viņu spēkiem ir jātiek saglabātiem iespējami vislabākajā stāvoklī. Lai gan neviens no mums nav bez vainas, doma ir tāda, ka mums ir jācenšas dzīvot tik nevainojami un uzticami, cik vien mēs varam.

„Bet mēs zinām, ka pār tiem, kas tā rīkojas, nāk Dieva taisnīgā tiesa.” (Rom. 2:2) Šādā veidā apustulis apraksta kristiešu progresu, jo viņš uzrunā tos, kas jau ir kristieši. Kristīgā dzīve nenozīmē stāvēt mierīgi, bet iet uz priekšu no tā, kas ir labs, uz to, kas ir labāks.” (Mārtiņš Lutērs "Commentary on Romans", 167., 168. lpp.) Ko nozīmē iet uz priekšu no labā uz labāko kristieša dzīvē? _____

Esiet skaidrā prātā

Mēs esam šajā ceturksnī daudz runājuši par Dieva morāles likuma bezgalību un atkal un atkal uzsvēruši, ka Pāvila vēsts Vēstulē romiešiem nav tā, kas māca, ka desmit baušļi ir atcelti vai zaudējuši spēku ticības dēļ.

Tomēr ir viegli nonākt burta kalpībā un aizmirst aiz tā esošo garu. Un šis gars ir mīlestība – mīlestība uz Dievu un citam uz citu. Lai gan ikviens var apliecināt mīlestību, atklāt šo mīlestību ikdienas dzīvē var būt pavisam kas cits.

Izlasi Rom. 12:3-21. Kā lai mēs atklājam mīlestību pret citiem? _____

Tāpat kā 1. Kor. 12. un 13. nodaļā, Pāvils pēc Gara dāvanu pieminēšanas paaugstina mīlestību. Mīlestība (grieķu val. "agape") ir cēlāka. "Dievs ir mīlestība." (1. Jāņa 4:8) Tāpēc mīlestība apraksta Dieva raksturu. Mīlēt nozīmē izturēties pret citiem tā, kā Dievs izturas pret mums.

Pāvils šeit parāda, kā šī mīlestība ir jāizsaka praktiskā veidā. Viens svarīgs princips vijas cauri, un tas ir personīgā pazemība: cilvēka labprātība "neuzskatīt sevi par pārākiem kā citi" (Rom. 12:3), labprātība "izrādīt cits citam vislielāko cieņu" (Rom. 12:10) un labprātība "nebūt pašgudram" (Rom. 12:16). Kristus teiktais par Sevi "uzņemieties manu jūgu un mācieties no manis, jo es esmu lēnprātīgs un sirdī pazemīgs, tad jūs atradīsiet atvieglojumu savām dvēselēm" (Mat. 11:29) izsaka tā būtību.

No visiem cilvēkiem kristiešiem vajadzētu būt vispazemīgākajiem. Galu galā paskatieties, cik mēs esam bezpalīdzīgi. Paskatieties, cik krituši mēs esam. Paskatieties, cik atkarīgi mēs esam, ne tikai no ārpus mums esošas taisnības, lai iegūtu glābšanu, bet arī no spēka, kas strādā mūsos, lai mainītu mūs tādos veidos, kā mēs sevi nekad nevarētu izmainīt. Vai mums ir, ar ko lielīties? Kas mums ir sevī, ar ko lepoties? Pilnīgi nekas. Sākot ar šīs personīgās pazemības sākuma punktu – ne tikai Dieva, bet arī citu priekšā –, mums ir jādzīvo tā, kā Pāvils mūs pamāca šajos pantos.

Izlasi Rom. 12:18. Cik labi mēs īstenojam šo pamācību savā dzīvē? Vai tev ir vajadzīgs pielāgot attieksmi, lai darītu to, ko Vārds šeit saka? _____

Kristieši un valsts

Izlasi Rom. 13:1-7. Kādus galvenos principus mēs varam paņemt no šī panta par to, kādas attiecības mums ir jāveido ar valdības civilo varu? _____

_____

_____

Pāvila vārdus tik interesantus padara tas, ka viņš rakstīja laikā, kad pagānu impērija pārvaldīja pasauli – tā bija neticami brutāla, savā būtībā tā bija sabojāta un neko nezināja par patieso Dievu un dažos gados varēja sākt masīvas to cilvēku vajāšanas, kas gribēja kalpot šim Dievam. Pāvilu noveda nāvē šī valdība! Tomēr, neskatoties uz visu šo, Pāvils teica, lai kristieši ir labi pilsoņi, pat zem šādas valdības!

Jā, un tieši tāpēc ideja par valdību ir atrodama viscaur Bībelē. Koncepts par valdību ir Dieva iecelts. Cilvēkiem ir jādzīvo kopienā ar likumiem, noteikumiem un standartiem. Anarhija nav Bībeles koncepts.

Tomēr tas nenozīmē, ka Dievs atzinīgi vērtē visas valdības formas vai to, kā tās tiek vadītas. Tieši otrādi. Nav jāmeklē tālu ne vēsturē, ne šodienas pasaulē, lai redzētu dažus brutālus režīmus. Tomēr pat tādās situācijās kā šī kristiešiem vajadzētu, cik vien iespējams, paklausīt valsts likumiem. Kristiešiem ir jāatbalsta valdība tiktāl, kamēr tās prasības nav konfliktā ar Dieva prasībām. Ir ļoti uzmanīgi un ar lūgšanām jāpārdomā – kā arī jākonsultējas ar citiem –, pirms uzsākt ceļu, kas noliek cilvēku konfliktā ar valdošajām varām. No pravietojumiem mēs zinām, ka kādu dienu visi uzticīgie Dieva sekotāji tiks apzīmogoti pret politiskajiem spēkiem, kas pārvalda pasauli (Atkl. 13. nod.). Līdz tam mums vajadzētu darīt visu, ko mēs varam, lai Dieva priekšā būtu labi pilsoņi, lai arī kādā valstī mēs dzīvojam.

“Mums ir jāatzīst cilvēciska valdība kā dievišķi iecelta kārtība un jāmača paklausība tai kā svēts pienākums tās likumīgajā sfērā. Bet, kad tās prasības nonāk konfliktā ar Dieva prasībām, mums drīzāk ir jāpaklausā Dievam, nevis cilvēkiem. Dieva Vārds ir jāatzīst kā augstāk stāvošs par visiem cilvēciskajiem likumiem. [...] No mums nav prasīts, lai mēs izaicinātu autoritātes. Mūsu vārdiem, vai tie būtu izteikti vai uzrakstīti, vajadzētu būt rūpīgi pārdomātiem, citādāk mēs publiski atklājam sevi kā tādus, kas izskatās naidīgi pret likumu un kārtību. Mēs nedrīkstam teikt vai darīt neko tādu, kas nevajadzīgi aizver mūsu ceļu.” (E. Vaita “Apustuļu darbi”, 69. lpp.)

Mīliet cits citu

"Nepalieciet nevienam parādā neko citu kā vien savstarpēju mīlestību, jo, kas otru mīl, ir piepildījis bauslību." (Rom. 13:8) Kā mums jāsaprot šis pants? Vai tas nozīmē, ka, ja mēs mīlam, tad mums nav nekādu pienākumu paklausīt Dieva likumam? _____

Tāpat kā Jēzus Kalna svētrunā, Pāvils šeit paplašina likuma priekšrakstus, parādot, ka mīlestībai ir jābūt motivējošajam spēkam visā, ko mēs darām. Tā kā likums ir Dieva rakstura noraksts, un Dievs ir mīlestība, tāpēc mīlēt nozīmē piepildīt likumu. Tomēr Pāvils neliek sīki izstrādātu likuma priekšrakstu vietā neskaidru mīlestības standartu, kā daži kristieši apgalvo. Morāles likums vēl joprojām ir saistošs, jo tas norāda uz grēku – un kurš gan noliegs grēka realitāti? Tomēr likumu pa īstam var ievērot tikai mīlestības kontekstā. Atceries, daži no tiem, kas piesita Kristu pie krusta, pēc tam skrēja mājās ievērot likumu!

Kurus baušļus Pāvils citēja kā piemērus, kas ilustrē mīlestības principu likuma ievērošanā? Kāpēc īpaši šos? Rom. 13:9, 10. _____

Interesanti, ka mīlestības faktors nebija no jauna ieviests princips. Citējot 3. Moz. 19:18 "Mīli savu tuvāko kā sevi pašu", Pāvils parāda, ka princips bija būtiska Vecās Derības sistēmas sastāvdaļa. Pāvils atkal atsaucas uz Veco Derību, lai atbalstītu savu evaņģēlija sludināšanu. Daži cilvēki no šiem pantiem izsecina, ka Pāvils māca, ka tikai daži šeit minētie baušļi ir spēkā. Ja tā, vai tas nozīmē, ka kristieši var negodāt savus vecākus, pielūgt elkus un turēt citus dievus Kunga priekšā? Protams, nē.

Aplūkosim šeit kontekstu. Pāvils runā par to, kā mēs attiecamiem cits pret citu. Viņš runā par personīgajām attiecībām, kas ir iemesls tam, ka viņš īpaši izdala baušļus, kas runā par šīm attiecībām. Viņa argumentu noteikti nevajadzētu izskaidrot kā tādu, kas atceļ pārējo likumu (sk. Ap.d. 15:20, 1. Tes. 1:9, 1. Jāņa 5:21). Pie tam, kā norāda Jaunās Derības rakstnieki, parādot mīlestību citiem, mēs parādām mīlestību pret Dievu (Mat. 25:40; 1. Jāņa 4:20, 21).

Padomā par savām attiecībām ar Dievu un kā tās atspoguļojas tavās attiecībās ar citiem. Cik liels faktors šajās attiecībās ir mīlestība? Kā tu vari mācīties mīlēt citus tā, kā Dievs mūs mīl? Kas stāv mūsu ceļā, to darot? _____

Tagad ir mūsu glābšana

“Turklāt jūs esat apjautuši šo brīdi, ka ir pienācis laiks mosties no miega, jo pestīšana mums tagad ir tuvāk nekā toreiz, kad sākām ticēt.” (Rom. 13:11)

Kā mēs jau visu ceturksni esam runājuši, Pāvīlam šajā Vēstulē romiešiem bija ļoti specifisks skatījums, un tas bija izskaidrot draudzei Romā – īpaši tur esošajiem ticīgajiem jūdiem – ticības un darbu lomu jaunās derības kontekstā. Tas bija glābšanas jautājums un kā grēcinieks tiek uzskatīts taisns un svēts Kunga priekšā. Lai palīdzētu tiem, kam viss uzsvars ir bijis uz likumu, Pāvils noliek likumu tā pareizajā lomā un kontekstā. Lai gan jūdaisms jau Vecās Derības laikos bija žēlastības reliģija, bija izveidojusies burta kalpība, radot lielu kaitējumu. Cik uzmanīgiem ir jābūt mums kā draudzei, lai neizdarītu to pašu kļūdu!

Izlasi Rom. 13:11-14. Par kādu notikumu Pāvils šeit runā un kā mums vajadzētu rīkoties, šo notikumu gaidot? _____

Cik brīnišķīgi, ka Pāvils šeit uzrunā ticīgos, sakot, lai viņi mostas un nāk kopā, jo Jēzus atgriežas. Fakts, ka tas tika rakstīts pirms gandrīz diviem tūkstošiem gadu, nav svarīgs. Mums vienmēr ir jādzīvo, gaidot Kristus nākšanas tuvumu. Ciktāl mēs visi esam iesaistīti, ciktāl sniedzam mūsu personīgā pieredze, otrā nākšana ir tik tuvu, cik drīza ir mūsu iespējamā nāve. Vai mēs aizveram savas acis nāvē nākamajā nedēļā vai pēc 40 gadiem, vai mēs guļam vien četras dienas vai 400 gadus, mums tas neko nemainīs. Nākamais, ko mēs piedzīvojam, ir Jēzus otrā nākšana. Tā kā nāve ikvienu no mums var pārsteigt aiz nākamā stūra, laika patiešām ir maz un mūsu glābšana ir tuvāk nekā tad, kad mēs sākām ticēt.

Lai gan Pāvils Vēstulē romiešiem nerunā daudz par otro nākšanu, vēstulēs tesalonīķiešiem un korintiešiem viņš par šo jautājumu runā sīkāk. Galu galā tā ir svarīga tēma Bībelē, īpaši Jaunajā Derībā. Bez tās un bez cerības, ko tā piedāvā, mūsu ticība patiešām ir bezjēdzīga. Galu galā ko nozīmē “taisnošana ticībā” bez Kristus otrās nākšanas, kas šo brīnišķīgo patiesību novedīs līdz pilnībai?

Ja tu skaidri zinātu, ka Jēzus nāks nākamajā mēnesī, ko tu izmainītu savā dzīvē un kāpēc? Ja tu uzskati, ka tev šajā ziņā ir jāmainās mēnesi pirms Jēzus nākšanas, kāpēc tad tu nevari to izmainīt tagad? Kāda ir atšķirība? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Bībelē ir atklāta Dieva griba. Dieva Vārda patiesības ir Visuaugstā vārdi. Tas, kas padara šīs patiesības par daļu no savas dzīves, kļūst visādā ziņā par jaunu radījumu. Viņam nav doti jauni prāta spēki, bet tumsa, kas caur neziņu un grēku ir aptumšojusi izpratni, ir atņemta. Vārdi “Es tev došu jaunu sirdi” nozīmē “Es tev došu jaunu prātu”. Sirds izmaiņu vienmēr pavada skaidra pārlicība par kristieša pienākumu, izpratne par patiesību. Tas, kurš cieši un ar lūgšanām pievēršas Rakstiem, gūs skaidru izpratni un veselīgu spriedumu, it kā, pievēršoties Dievam, viņš būtu sasniedzis augstāku intelektu.” (Elena Vaita “My Life Today”, 24. lpp.)

“Kungs .. drīz nāk, un mums ir jābūt gataviem un jāgaida Viņa parādīšanās. Ak, cik krāšņi būs redzēt Viņu un tikt uzņemtiem kā Viņa atpestītajiem! Mēs esam ilgi gaidījuši, bet mūsu cerība nevar kļūt vājāka. Ja mēs redzēsim Ķēniņu Viņa skaistumā, mēs būsīm svētīti mūžīgi. Es jūtos tā, it kā man būtu skaji jāklīdz: “Uz mājām!” Mēs tuvojamies laikam, kad Kristus nāks spēkā un lielā godībā, lai vestu Savus atpirktos uz viņu mūžīgajām mājām.” (Elena Vaita “Liecības draudzei”, 8. sēj., 253. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Grupā pārrunājiet jautājumus ceturtdienas pētījumu beigās. Kādas atbildes šie cilvēki deva un kā viņi tās pamatoja?

2. Jautājums, kā mēs varam būt labi pilsoņi un labi kristieši, reizēm var būt ļoti sarežģīts. Ja kāds nāktu pie tevis, meklējot padomu par nostāšanos par to, ko šis cilvēks uzskata par Dieva gribu, pat ja tas noliktu viņu konfliktā ar valdību, ko tu teiktu? Kādu padomu tu dotu? Kādiem principiem tu sekotu? Kāpēc tas ir kaut kas tāds, ko vajadzētu darīt tikai lielā nopietnībā un ar lūgšanu pilnām pārdomām? (Galu galā ne katrs, kas iemests lauvu bedrē, no tās iznāk neskarts.)

3. Kā tu domā, ko izdarīt ir grūtāk: stingri pieķerties likuma burtam vai Dieva mīlestībai un mīlēt citus bez nosacījuma? Vai tu varētu apgalvot, ka dalījums šajā jautājumā ir nepareizs? Ja jā, tad kāpēc?

4. Tuvojoties šī ceturkšņa noslēgumam, grupā pārrunājiet, ko jūs esat iemācījušies no Vēstules romiešiem, kas palīdz mums saprast, kāpēc reformācija bija tik svarīga. Ko Vēstule romiešiem māca mums par to, kam mēs ticam un kāpēc?